

[P. Mortensen.]

for Tiden er stærkt optaget af en Omlægning af de kommunale Skatter, saaledes at en væsentlig Del af de hidtidige Ejendomsskatter lægges over paa Personbeskatningen. Endelig kan man maaske ogsaa nævne som en forbigaaende Lettelse, at Forslaget om et ekstraordinært Tilskud fra den fælleskommunale Udligningsfond, der nu foreligger for Rigsdagen, stiller 350 000 Kr. til Raadighed til særlige Nedsættelser af Amtsskatterne i Sønderjylland.

Ser man saa endelig paa Landbrugets Gældsprocent i Sønderjylland, sammenlignet med Landbrugets Gældsprocent i det øvrige Land eller i det øvrige Jylland, ser vi ogsaa her, at Sønderjylland ingenlunde er daarligere stillet end det øvrige Land, man kan næsten sige, tværtimod. Vel har Landbruget i Sønderjylland en høj Gældsprocent, og den er sikkert ogsaa for høj, men den ligger ikke højere end i det øvrige Land. I alt Fald viser en Statistik, som er omtalt i den sønderjyske Presse, at Landbrugets Gældsprocent i Sønderjylland ligger gennemsnitlig lidt under 90 pCt. af Ejendommenes Panteværdi, medens Gældsprocenten for den øvrige Del af Jylland er lidt over 90. Den paastaaede store Ulighed i Forholdene er altsaa ikke stærkt iøjnefaldende, og det skulde dog være en saadan Ulighed, der stærkest begrundede en Særhjælp og denne Særhjælps Opretholdelse.

Jeg vil tillige gerne minde om, hvad der staar i en af de Besvarelser, vi under Udvalgsbehandlingen har faaet fra Finansministeriet, nemlig at der er Grund til at huske paa, at der ved den foreliggende Lovgivning lovgives for kun 4 900 af Sønderjyllands 14 400 selvstændige Landbrugere. Disse 4 900 Landbrugere — eller 5 500, som det oprindeligt har været — har, efter hvad man kan se af Finansministeriets Besvarelse, i Lovens Løbetid, altsaa fra 1934 til 1938, modtaget i alt ca. 8½ Mill. Kr. i Lempelser, medens ca. to Trediedele af Landbrugerne intet har faaet.

Jeg har ikke nævnt disse Ting for at bevise, at det foreliggende Lovforslags Støtte til Landbruget i Sønderjylland skulde være upaakrævet, naturligvis ikke, men jeg synes dog, disse Forhold bør nævnes, navnlig naar der fra anden Side stadig stilles videregaaende Krav. Man tjener efter min Mening ikke noget fornuftigt Formaal ved at fremstille Forholdene i Grænselandet anderledes, end de faktisk er, og navnlig heller ikke daarligere, end Forholdene er i den øvrige Del af Landet. Derfor vil jeg gerne bede den højtærede Finansminister

om at se paa, hvad jeg her har fremdraget, og hvis det saa viser sig, at Forholdene i Sønderjylland ikke er anderledes, end de er i det øvrige Land, er jeg enig med den højtærede Finansminister i, at man i Lovens Løbetid søger at naa frem til en Afvikling af denne Særløvgivning.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Jørgen Gram: Som det høje Tings Medlemmer vil have læst i Betænkningen og nu hørt af den socialdemokratiske Ordfører, er samtlige Partier i Udvalget enige om at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Saa vel mit Parti som Det konservative Folkeparti mener, at Loven i de 5 Aar, den har virket, har været til Gavn for hele det sønderjyske Erhvervsliv gennem de Rentelettelser, den har givet. Det vil ses, at det i og for sig ikke løber op i saa mange Penge; for de to Aar, Loven nu skal gælde yderligere, beregnes Statskassens Udgift til kun at være 1 200 000 Kr. aarlig. I hele Perioden til nu er der efter de modtagne Oplysninger givet Rentelempelser til et Beløb af ca. 8,5 Mill. Kr., heri ikke medregnet de 1 241 000 Kr., som Laanekassen selv yder i Rentelettelser.

Under Udvalgsbehandlingen har mit Parti og jeg — paa Linie med, hvad jeg fremførte under første Behandling — søgt at faa nogle Forbedringer, ikke mindst i Lovens Administration, som vi dog i øvrigt ikke kritiserer, tværtimod, men nogle Led i en Kæde er jo altid de svageste. Det har imidlertid ikke været os muligt at faa den Inkonsekvens bragt ud af Verden, at nogle Hundreder skal blive staaende som Selvskyldnerkautionister for de saakaldte Realkreditlaan. Man vil indse, at det maa være ødelæggende for mange Hjem, hvis den i Driftslaaneforeningerne indgaaede Kautions bliver gjort gældende, og man maa derfor antagelig give helt Afkald paa den, og med fuld Føje, fordi kun enkelte er i Stand til at indfri deres Forpligtelser.

I Hypoteklaanefonden, hvor der er solidarisk Hæftelse over for store Tab, har man erkendt det samme og ikke prøvet paa at forlange, at Loven paa det Punkt skulde ske Fyldest, men tværtimod i Realiteten fritaget for enhver Forpligtelse, og det var jo nødvendigt. Men for den enkelte af Realkreditlaan-Kautionsisterne kan Sagen være lige saa alvorlig, navnlig ved Dødsfald, Arveskifte o. lign. Her slaar man imidlertid pludselig ned paa Kautionsisterne for disse Realkreditlaan og siger, at naar man skriver under, maa man ogsaa staa